

Drug i wjazor.

Robinson běſcho něto w Londońe, gle-
daſcho a žiwaſcho ſe na tom welicem měſcze,
won ſabu na wſcho, zož ſajſchlo běſcho a
teke na pſchichod a ſtojaſcho kaž woł pſched
nowymi wrotami. Naſledku napominaſcho
jogo magan, až derbi tež nězo jěſcz, joli
až zo we welicem měſcze Londońe žywý
wostaſch. Won žěſcho togodla k ložniku,
ſ kotrymž běſcho ſ Hamburga pſchijſcheł a
pſchožaſcho jogo, aby jomu nězo jěſcz dał.
A ten jogo weſe ſe ſzobu k hoſedu. Pſchi
hoſeže něto pſchaſchafcho Robinsona, zogoa-
dla jo do Londona ſzobu jěł a zo něto ſa-
chopisch zo. Robinson wotgroni, až to
niewě, a groni jomu, až jo bžes wole a
wěženía ſzwojeju ſtarejſcheju ſe pufchcžiſ
do ſwěta.

„Bžes wole a wěženía ſtarejſcheju?“
žaſcho kapitan a powleknu ſe tak, až jomu
nož ſ ruki hupadnu. „Byžach ja to w Ham-
burgu wěžeł, ga neby ſchi ſe ſzobu wſeł.
Wér mě, moj ſbyn: tebe ſe námžo dere
hysch; pſcheto tomu, kenz ſtarejſcheju
ſajſchpiwa, ſe dere něpojžo.“

Robinson ſachopi pſlakafch a žaſcho: „Zo
pak mam něto žyniſch?“

„Zo maſch žyniſch?“ wotgroni kapitan;
to maſch žyniſch: dejſch ſe k ſzwojima ſta-
rejſchyma wroſchisch, pſched nima na koſeni
pađnusich a jeju wo wodaſche pſchožyſch.“